

Vážení čitatelia, milí vištuckania;

všetkých Vás vítam v úvodníku tohto posledného novembrového čísla našich Vištuckých listov. Dovoľte mi, aby som sa v ňom spolu s Vami, jeho vernými čitateľmi, zamyslel nad minulosťou, ale aj o nasledujúcom období, ktorého prvoradým cieľom je duchovná príprava na príchod Kristovho kráľovstva do našich sŕdc a do našich rodín. Azda nikomu z Vás nemusím pripomínať, že je to práve Adventné obdobie. Toto Adventné obdobie malo v minulosti, ale aj v súčasnosti nemalý význam. Z ľudského hľadiska alebo zo spoločenského významu to boli rozličné zvyky a ľudové tradície. Po skončení poľnohospodárskych prác, po oslavách vďakyvdania za úrodu „Dožinkách“, nastáva obdobie zimného kľudu a príprava na Vianoce - Advent. Medzi najvýznamnejšie ľudové zvyky a tradície, ktoré predchádzali tomuto obdobiu bolo napríklad aj ukončenie zábav a veselíc tzv. „Katarínskou zábavou“, pasenie dobytká, vyplácanie mzdy paholkom a pod.

Advent z latinského slova adventus čiže príchod, alebo očakávanie je súhrnný názov pre prvé štyri nedele v cirkevnom alebo liturgickom roku. Myslí sa tým príchod historický, ktorý sa opakujem každý rok a príchod apokalyptický, čiže druhý príchod Krista. Dlhé stáročia očakávali ľudia príchod Krista – Mesiáša. Hovorili o ňom proroci, vieme o tom zo Svätého písma. Jedným z najkrajších zvykov bolo chodenie na „roráty“. Tieto každodenné omše ku cti Bohorodičky Panny Márie dostali meno od slov úvodného omšového žalmu: „Rorate coeli de super ...“ „Nebesia roste z výsosti a z oblakov nech k nám zostúpi Spravodlivý. Otvor sa, zem, a zrod' Spasiteľa! (porov. Iz 45, 8) „ Roráty vytvárali atmosféru onoho času očakávania. Začínali ešte pred rozvidnením. Ľudia vstávali za tmy, pooblekali sa do teplých šiat, lebo vonku už bola zima. Vzali si lampáše, či baterky a častokrát brodiac sa snehom a znášajúc štipľavý mráz smerovali do kostola. Hoci bolo iba 6 hodín ráno, boli vnútra kostolov plné ľudí všetkých vekových kategórií. Nechýbali ani deti. Radosťou malých a prestížou odrastenejších detí bolo zapálenie sviečky. Adventné sviečičky mali rozmanité tvary, umne stočené z tenkých pramičkov knôtu, obalených voskovou vrstvičkou. Sviece ožarovali priestor nespočetnými odleskami, veľkí aj malí pozorne počúvali a v duchu sa tešili na najkúzelné chvíle roka. Organ hral a v kostoloch sa spievala pieseň : „ Ajhľa Hospodin príde a všetci svätí s ním.

A bude v onen deň svetlo veľké.“ V alelujových textoch sa spájala oslava očakávaného Mesiáša s úpenlivou prosbou o jeho spasiteľný príchod.

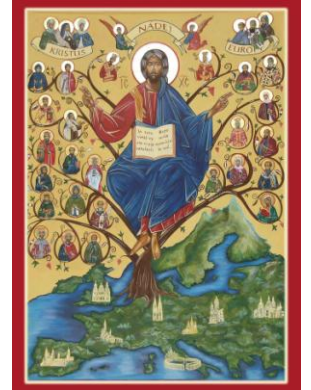
V kostoloch sa už v prvú adventnú nedeľu objavuje jeden pekný typický adventný symbol, ktorým je veniec so štyrmi sviecami. Sú znamením nádeje a holdom tomu, ktorý prichádza, ako to zreteľne ukazujú ozdobené vetvy a sviece. Sú symbolom Kristovho evanjelia.

Do každodenného života ľudí presiakol aj sviatok svätej Kataríny panny a mučenicke (25. november). Bola to veľmi pôvabná alexandrijská kresťanka, ktorá podľa legendy vyznala svoju vieru pred samotným cisárom Maximom a aj jeho nabádala, aby sa zriekol pohanstva. Svojou výrečnosťou dokázala obrátiť na kresťanskú vieru 50 pohanských filozofov, ktorí priznali, že z mladej devy hovorí sám Duch Svätý. Katarína bola uväznená, mučená na kolese s ostrými hrotmi, ktoré malo pri otáčaní roztrhať jej telo. Avšak zázrakom sa koleso rozpadlo. Tento mučenícky nástroj sa stal neskôr jej charakteristickým atribútom (Svätú Katarínu s týmto kolesom máme vyobrazenú aj na vitráži v našom vištuckom kostole). Ona sama sa stala patrónkou všetkých povolání, ktoré narábajú s kolesom alebo nožom, čiže kolárov, hrnčiarov, mlynárov, pradiarov, lodiarov, ale aj kaderníkov a krajčírov. Nakoniec bola sťatá mečom a podľa legendy anjeli odniesli jej ostatky na horu Sinaj. Dodnes je starý kamenný kláštor v horách miestom jej posledného odpočinku, kam ročne prúdia tisícky pútnikov.

Deň 30. november, deň kedy sa oslavuje meno Ondrej. Svätý Ondrej bol považovaný za patróna neviest a preto sa zaiste mladice práve k nemu s dôverou obracali o pomoc.

Vážení čitatelia, milí vištuckí farníci, vážme si toto adventné obdobie. Nech tohtoročný advent nie je pre nás len časom nákupnej horúčky, ale nech je to najmä duchovná príprava na Vianoce – na tajomstvo Vtelenia Božieho Syna. Advent ako prípravné obdobie na vianočné sviatky má mať predovšetkým svoj hlbší zmysel v príprave našich sŕdc na Božiu milosť vo sviatostiach, najmä vo svätej spovedi. A druhý Kristov príchod sa v našich srdciach má diať najmä prijímaním svätého prijímania.

Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár

*Zvelebovať Ťa budem, Pane,
pretože si ma z hĺbín vyvedol,
že nedoprial si
mojim nepriateľom
radosti z môjho pádu.*

*Ach, Hospodine,
na Teba som volal,
Ty si ma počul, uzdravil.
Vyvedol si mi dušu
zo záhrobia,
spomedzi mŕtvych
vrátil ku živým.*

*Nuž, ospevujte Pána, pobožní,
a sláve Jeho svätú pamiatku!
Lebo len na chvíľočku
vzplanie Jeho hnev,
no Jeho láska celý život trvá.
Zaplačeš k večeru,
ráno je plač už ďaleko.
Vo chvíľach šťastných
takto som si riekol:
nepotknem sa a nepadnem!*

*Pre svoju milosť
na horu si ma postavil.
Tak som sa bál,
keď skryl si svoju tvár!
A za Tebou som volal,
Hospodine,
pred svojím Bohom
takto kvíľil som:
-Načo Ti moja krv,
ak pôjdem do jamy?
Varí Ťa prach môj
bude oslavovať?
Zmiluj sa, Pane, nado mnou,
ach, Hospodine,
buď mi pomocníkom!
Môj nárek premenil si na tanec.
Smútočné rúcho si mi vyzliekol
a opásal ma radosťou,
aby Ťa bez úmlku
chválila moja duša.
Nuž, Pane, Bože môj,
budem Ťa chváliť naveky.*

Prvá kniha žalmov. *Přebásnil Milan Rúfus*

Každý, kto vychováva deti, vie, čo znamená vyháňavý pohľad. Sklopené oči, neistá odpoveď na otázky – to sú neklamné znaky, že sa čosi udialo. Napríklad v škole alebo na ulici, či na ihrisku. Správanie dieťaťa je za normálnych okolností priezračné, isté a presvedčivé. Ak máme podozrenie na nejaký prešľap, hneď sa pýtame: „Čo si vykonal?“

Pozoruhodné je, že tú istú otázku adresoval Pilát Ježišovi. Ako keby pristihol Ježiša pri zlodejstve alebo zločine. Bol zvyknutý, že židovskí pohlavári mu zavše podhodili na riešenie kauzu podobného typu. Kto sa k nemu dostal, už musel mať niečo na rováši. Aj Ježiša zaradil do tejto kategórie. Snažil sa síce zachovať zdanie povinnej nestrannosti a tak vec „riešiť“, no v konečnom dôsledku si umyl ruky a Ježiša odovzdal na ukrižovanie. Vyšetrowanie začal naostro otázkou: „Čo si vykonal?“ Na to, že by to mohlo byť aj ináč, ani nepomyslel. Celý prípad ho unavoval a chcel ho čo najskôr uzavrieť.

Nezdá sa nám, že kresťan je človek, ktorý je ustavične niekým súdený a odsudzovaný? Ako keby musel existovať a žiť na svete s permanentným biľagom zodpovednosti za všetko zlo. Tiahne sa to od čias údajnej účasti kresťanov na podpálení Ríma cez mediálne obľúbené inkvizície až po klérofašistickú teóriu. Kresťan ako keby bol neprestajne konfrontovaný s výčitkou: Čo si vykonal? Všimnime si pozíciu Krista. Na prvý pohľad naozaj vyznieva ako baránok vedený na zabitie. Situácia sa však zmení, keď Kristus – Kráľ na konci čias vyzve všetkých, aby skladali účty. Určite bude medzi nimi aj Pilát. Ježiš nám odporúča, aby sme zostali verní pravde. Tí, ktorí zostanú verní, budú v okamihu súdu oprávnení položiť otázku: Čo si vykonal? Každodenná vernosť zásadám evanjelia je hodnota, ktorá sa nemôže len tak rozplynúť. Naopak. Je stavebným kameňom pre večnosť. Pilát vládol iba chvíľu. Všetka moc sveta založená na násilí, nenávisti, klamstve trvá len dočasu. Moc Krista Kráľa presahuje pozemské chápanie situácie. Pominú sa politické, náboženské, rasové a iné dôvody na provizórne, povrchné a primitívne vykonávanie spravodlivosti. Bude jedno stádo a jeden pastier. A láska, ktorá nastolí harmóniu vzťahov podľa Božích zásad. Všetci by sme mali vedieť, že Pilátov tribunál sa končí. Nastáva éra toho, ktorý je Alfa i Omega, Počiatok i Koniec.

ŠTEFAN VITKO

Oznamy

Deväťdňovou novénou – **od 29. novembra do 7. decembra 2012** – sa budeme mať možnosť duchovne pripraviť na slávnosť Nepoškvrneného Počatia Panny Márie.

Na Prvú adventnú nedeľu budeme pri svätých omšiach požehnávať adventné vence a sviečky. Tieto posvätené adventné vence a sviečky nám budú počas celého adventu pripomínať čas radostného a nábožného očakávania Kristovho príchodu.

Budúcu nedeľu 2. decembra 2012 sa uskutoční aj celoslovenská zbierka na Charitu. Za vaše milodary vám vyslovujeme úprimné Pán Boh zaplatí!

Aj počas tohtoročného adventného obdobia bude rodinám našej farnosti ponúknuté spoločné prežívanie adventu s duchovnou aktivitou: „**Kto dá prístrešie Svätej rodine**“. Rodiny, ktoré budú chcieť takýmto duchovným spôsobom prežívať advent, môžu sa zapísať u pána farára do zoznamu.

Pomerne často sa stretávam v praxi s rodinami, kde sa pestuje takzvaná podmienená láska. Jej heslo znie: „Mám ťa rád, až...“

Nie je bez zaujímavosti, že deti, ktoré vyrastali v prostredí s týmto drakom, si do vlastných rodín prinášajú jeho mláďatá a tie pozerajú všetko krásne, čo sa v ľudských vzťahoch narodí.

Ľudia, ktorí sa doma naučili takému zlozvyku, nie sú schopní zmeniť detail: jedno jediné písmenko.

Inými slovami...

*Božia láska sa líši
od ľudskej lásky okrem iného
i jedným písmenom. Ľudia často milujú, až...
Boh miluje už.*

Max Kašparu „Inými slovami“

Sväté omše v 34.týždni cezročného obdobia (B)

26.XI. pondelok *«Missa tridentina»*

17.00 *Za živých a ť z rodiny*

27.XI. utorok

17.00 *Za ť Františka a Irenu Kralovičových*

28.XI. streda

17.00 *Za ť Františka a Máriu Podolských*

29.XI. štvrtok

17.00 *Za ť Imricha a Štefaniu Fabianovičových*

17.30 *Prvý deň deviatnika (Gn 3, 15)*

30.XI. piatok

17.00 *Za ť Františka Gašparoviča, syna Miroslava a zaťa Michala*

17.30 *Druhý deň deviatnika (Iz 7, 14; 8, 10c)*

1.XII. sobota

14.00 *Za zdravie a Božie požehnanie pre Rudolfa Poláka dožitých 70 rokov života*

14.30 *Tretí deň deviatnika (Lk 1, 26 – 28)*

Upratovanie kostola č.d. 2 - 27

2.XII. Prvá adventná nedeľa

08.00 *Za ť Jána Stojkoviča a rodičov*

Lektori: Macáková E., Vráblová M.

10.00 *Za farníkov*

Lektori: Polakovičová Z., Polakovič P.

14.00 *Posvätný ruženec a štvrtý deň deviatnika (Lk 1, 30 – 35)*

Liturgický kalendár

26.XI. pondelok	sv. Konrád, biskup
27.XI. utorok	sv. Virgil, biskup
28.XI. streda	sv. Katarína Labouré, panna
29.XI. štvrtok	sv. Saturnin, mučeník
30.XI. piatok	sv. Ondrej, apoštol - sviatok
1.XII. sobota	sv. Edmund Kampián, kňaz a mučeník

Záhradníčka života

Muž bol daný žene, aby bol jej priateľ, šťastie a hrdosť. A ona nech vstúpi do jeho života ako anjel strážca jeho duše.

Caroline von Weber

Raz sa Theodora Heussa, prvého povojnového nemeckého spolkového prezidenta, ako vdovca opýtali, čím pre neho bola jeho manželka. Odpovedal: „Bola záhradníčkou môjho života.“ Krásne slová, hodné zamyslenia. Lebo naše srdce, ktoré hýbe našim životom, je ako záhrada. Keď ho ponecháme samo na seba, budú v ňom síce prekviatať krásne kvety pocitov, dozrievať plody rozhodnutí, ale všetko v ňom bude prerastené burinou pochybných vášní. Záhrada potrebuje opateru, starostlivú ruku záhradníka.

Keď si mladomanželia Heussovci v roku 1908 vymenili snubné prstene, povedal im Albert Schweitzer vo svojom sobášnom príhovore: „Najväčším šťastím v tejto chvíli nie je len to, že si dvaja ľudia sľubujú: chceme žiť jeden pre druhého, ale že to v ich mysli zároveň znamená: chceme spoločne žiť pre niečo.“

A Friedrich Naumann, významný evanjelický teológ a sociálny politik, vo svojom príhovore mladomanželom citoval básnika Paula Gerhardta: „Jeden je druhému svetlom, ale ani jeden to nevie.“

Po smrti Elly Heussovej sa v Novom zákone, ktorý pravidelne čítala, našiel list, v ktorom jej manžel k sedemdesiatym narodeninám vlastnými slovami potvrdil slová Paula Gerhardta: „V bráni i dávaní platí pekná rovná váha, ktorá bola zákonom nášho života - jeden bol druhému svetlom.“

Idúc okolo

Vždy na teba niekto čaká.

Prechádzajúc okolo kníhkupectva som zbadal tento nápis, ale nič som si pritom nemyslel. Až o niekoľko domov ďalej sa mi znovu vybavil: Vždy na teba niekto čaká.

Už neviem, či to bol názov románu alebo zväzku básní. Ani neviem, kto tú knihu napísal, a či to bolo mienené tak, ako som to pochopil.

Možno nie. Ale pre mňa bola tá veta ako kvet, ktorý sa pomaly a žiarivo rozvíja, ako plameň sviece, ktorý ticho a statočne vzdoruje tme: Vždy na teba niekto čaká. Ideš životom unavený a sklamaný, toľkých si stretol, možno s tebou šli kus cesty, ale potom vás život rozdelil. Hodiny osamelosti sa množili, aj hodiny bezútešnosti. Niekedy sa tvojho srdca dotkol mrazivý závan, až si sa zľakol. A predsa ideš ďalej, smelo kráčaš krok za krokom, lebo vždy na teba niekto čaká.

„Pod“, volá ten, ktorý na teba čaká, „pod“ ku mne, ty unavený a obťažovaný, a ja ťa občerstvím“. Niet času ani miesta, z ktorého by sme sa nedostali bezprostredne k nemu. Len musíme trochu stíchnuť, zopnúť ruky a túžiť po ňom z celého srdca. A on príde a bude tu len pre nás.

Láska nepozná „dočasne“

Nikdy nevrav, že si niečo stratil, ale iba že si to vrátil.

Epiktetus

Z duchovných cvičení v kláštore som si odniesol aj túto spomienku: Ani jeden z tamojších rehoľníkov nepovedal „moja“ kniha, „môj“ televízor alebo „moje“ ovocie. Nejaké drobnosti síce označovali v jednotnom čísle, ale čo patrilo spoločnosti, dôsledne označovali ako „naše“. A toho bolo

najviac.

My, ktorí žijeme mimo kláštorných múrov, sa naopak priveľmi horlivo usilujeme o toto vlastnícke „moje“, hoc máme dosť dôkazov, že všetko máme iba zapožičané. Keď je to tak, nemala by naša ruka iba voľne podržať to, čo uchopí? Nemali by sme byť ochotní a pripravení prijaté pustiť a vrátiť? Pre mnohých je ťažké takto vlastniť aj neživé veci. Nechcú vedieť, že čím pevnejšie zvierajú v ruke piesok, tým viac im z neho medzi prsty uniká. O čo ťažšie môže byť toto vrátenie požičaného, keď ide o drahého alebo dokonca najdrahšieho človeka. Zaiste nikto nebude protirečiť slovám ľúbostnej piesne - ty si môj, ja som tvoja - ale musí si byť vedomý, že láska nám nedáva vlastnícke právo na milovaného človeka. Lebo najmilším slovom lásky nie je „požiadavka“, ale „darovanie sa“.

Či to milujúci vedia, alebo nie, či uznávajú, alebo nie: každé naozajstné odovzdanie sa uskutočňuje s ohľadom na Toho, ktorý sa za nás obetoval, a tým sa tomuto odovzdaniu otvára perspektíva večnosti.

Keď Bohu dávame naspäť to, čo nám dočasne zapožičal, hoci s krvácajúcim srdcom, vkladáme to do jeho večných rúk. Hoci nás poznanie, že všetko, čo považujeme za svoje, je nám dané iba „dočasne“, bolestne zasahuje, predsa máme útechu v nádeji, že tam, kde „Boh zotrie každú slzu a už nebude ani žiaľ, ani nárek, ani bolesť“ (porov. Zjv 21,4), už nebude slovo „dočasne“, lebo tam skutočnosť vyžaruje večnosť, teda to, čo je definitívne.

Buď neúnavný v dôvere
a ver: Pán je blízko.
I keď ho očami nevidíš,
srdce vie: On je to.

Nejeden musí ohluchnúť,
kým pochopí jeho slovo.
Onemieť, aby uveril:
Boh počuje moju modlitbu

Keď ho ruky nenachádzajú,
nachádza ho myseľ.
Nejeden musí oslepnúť,
aby uvidel Žiariaceho.

Blažený je život,
ktorý stavia iba na ňom.
Blažený, kto sa mu odovzdal,
blažený, kto mu dôveruje.

Max Rössler „Objav radosť“

Áno, Otče

(Lk 10, 21 - 24)

Áno, Otče! To je životný program Ježiša Krista. Aj keď Boh v tomto svete nemá kde hlavu skloniť, napriek tomu sa raduje. Evanjeliá veľmi málo hovoria o jeho radosť. Ak hľadáme Ježišov úsmev, jeho radosť, tak toto sú ony. Ale z čoho sa Ježiš raduje? Že ho múdri nechápu? Ježiš sa raduje z toho, že v plnej dôvere uskutočňuje vôľu svojho nebeského Otca.

Ježiš sa raduje z príchodu Božieho kráľovstva. V ňom sa naplňa nádej a očakávanie Izraela. On je tým Adventom Boha do dejín tohto sveta. On prináša spásu na konci časov.

Preto sa nestačí starať len o osobnú núdzu, ako to videl Ježiš v židovstve. To, čo tu Ježiš prináša a spomína, tým chce zasiahnuť celý život človeka. Nikto tak jasne nevidel a nepoznal, kto je Boh a čo je Božia vôľa, ako Kristus. Preto veľká radosť. Boh prichádza - on je tá milujúca radosť, milujúca hriešnikov, zúfalých, zblúdivých, stratených, ktorá privádza späť do svojej blízkosti.

Kristus sa raduje, že Otec je schopný a ochotný odkryť toto tajomstvo aj detskému rozumu. Zjavuje sa „maličkým“, ktorí nemajú nič, preto ho môžu prijímať. „Maličkým“, ktorí nevedia, a preto sa vo svojej pokore pýtajú. „Maličkým“, ktorí sú bezmocní, ktorí neustále hľadajú náruč Otca.

Plniť Božiu vôľu je veľké riziko.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

Kompromis

Bol Jún. Svieže, tmavozelené lístie šumelo vo vetre. V jedno predpoludnie, krátko po tom, ako vtáci prestali ospevovať ráno, list pocítil na stopke pošteklenie. Húsenica balansovala po tenkom chodníčku a akosi unavene povedala: „Dobry deň.“

Po bežných zdvorilostiach sa bavili o počasí a list sa nakoniec opýtal: „Čo ťa sem vlastne priviedlo?“

Húsenica bola v rozpakoch. „Chcela som... chcela by som...“ nevedela vetu dokončiť, preto začala odznovu: „Mám veľkú prosbu. Tebe strom dáva každé ráno potrebnú výživu, nemusíš ju hľadať. Ale ja to veru nemám také ľahké, ťažko sa mi hľadá niečo pod zub. A - a preto som vlastne tu.“

„Keby som ti mohol pomôcť, urobil by som to“, odpovedal list súciteľne. „Ale ja som pevne pripútaný k stromu, nemôžem ti pomáhať hľadať.“

„Máš také krásne zelené šaty“, povedala opatrne húsenica.

Polichotený list zakýval. „Mohla by som kúštik z tvojich šiat zjesť?“ V prvom momente si list pomyslel, že dobre nepočul. Ale keď sa pozrel na húsenicu, uvedomil si, že veru dobre počul. Hlboko sa nadýchol a rozmýšľal: „Húsenica je unavená a hladná. Ale ja jej mám dať kus svojich šiat?“ Bolo to ťažké rozhodnutie, no list si nakoniec uvedomil, že keď povie nie, húsenica od hladu aj tak zje kus jeho šiat. List by tomu nemohol zabrániť. Keby povedal áno, húsenici by sa pomohlo a list by sa tešil z jej vďačnosti. A konečne, žiť sa dá aj s dierou v šatách! List povedal áno, húsenica sa nasýtila a ešte sa s listom vďačne porozprávala.

Na jeseň list mohol spomínať na plný a šťastný život.

Magdaléna Richterová „Mozaika radosti II“

Rok nad evanjeliom

Čím je Kristus pre nás?

To nie je jednoduchá otázka. Nie je jednoduchá ani pre veriaceho človeka. Ak si niekto myslí, že Krista pozná a že ho pozná dobre, lebo o ňom veľa počul, práve to môže byť prekážka pravého poznania a pravého vzťahu.

Tomu treba dobre rozumieť. Náboženská prax, ktorú veriaci získali od malička, ich viedla k tomu, že verili tomu, čo počuli. Môžu si byť istí svojou vierou, a predsa nemusia pravdivo a osobne poznať Krista. Najmä ak si myslia, že na poznanie Krista stačí počúvať kázne a netreba sa usilovať osobne sa s ním stretnúť a hľadať osobnú duchovnú skúsenosť života s ním.

Veriaci človek môže mať správne náboženské poznatky. Môže na základe týchto poznatkov praktizovať náboženský život. A predsa jeho náboženský život môže zostávať iba na povrchu. Jeho poznatky a prax môžu utvárať len rámec a atmosféru života, nemusia však zasahovať hĺbku a jadro života, ani nemusia prebúdzajúť a dávať do pohybu tie sily, z ktorých rastie v spolupráci s milosťou pravý kresťanský duchovný život.

Existuje istý druh náboženského života, v ktorom sa človek akosi dišpenzuje osobne hľadať Krista a objaviť v ňom stred svojho života a stred sveta. Niektorí veriaci hovoria síce o Ježišovom tajomstve, ale toto tajomstvo je pre nich príliš abstraktné. Žijú len zo slov, ktoré azda lahodia ich citu a potrebe svätosti, ale za slovami, poučkami a náukou títo ľudia neobjavujú to najpodstatnejšie - živého Pána. Ani si vážne neuvedomujú otázku, ktorú Ježiš kladie každému, kto sa s ním chce vážne stretnúť: Za koho ma pokladáš, čím som pre teba?

Aj mnohí veriaci ľudia, ktorí to myslia úprimne, zostávajú zoči-voči Ježišovi stáť na jednom mieste. Vo svojej mladosti prijali všetky tvrdenia o Ježišovi jednoznačne a možno aj ľahkoverne, no nijako osobne a osobitne sa nad nimi nikdy nezamýšľali. Poučky katechizmu im celkom stačili. Vianoce s betlehemom boli krásne, obrady na Veľký piatok dojímavé. To všetko na nich pôsobilo. Ale títo veriaci si možno nikdy nepoložili otázku, ktorú už katechizmus neobsahuje: Ako je to s osobným vzťahom medzi mnou a Kristom?

Katechizmové výroky sú jednoduché, s absolútnou narábajú akosi jednoznačne, nevyžadujú nijakú zvláštnu prípravu. Dieťa ich chápe, i keď azda viac citom, čomu je katechizmus aj prispôsobený. Ale v tom je aj isté riziko. Vecné výroky katechizmu môžu zostať čímsi málo ľudsky uvedeným. Môžu nechávať človeka v najhlbšej hĺbke chladným. Iste, mladý človek si môže postupne prehlbovať to, čo získal v detstve. Ale jednoduchosť a jasnosť poučiek katechizmu, spojená len s povrchným súhlasom a zážitkami, odvádza neskôr mnohých od povinnosti ďalej hľadať a prehlbovať sa. Učiť sa katechizmus - povieme. Jasné poučky nám dávajú istotu. Ale dávajú nám ju akosi ľahco. Keď si osvojíme poučky, ľahko si myslíme, že máme už osobné presvedčenie. Vieme, čo treba robiť a ako treba žiť. Ani nebadáme, že je to zatiaľ možno len formalizmus a že náš život je v podstate ešte stále duchovne neplodný. Ešte sme sa nestretli s Kristom osobne - ani v modlitbe, ani vo sviatostiach, ani v utrpení, ani v bratoch.

Tento stav sa postupom času sám nezmení. S pribúdaním rokov sa náš vzťah ku Kristovi stáva ešte väčšmi čímsi vonkajším - prežehnať sa, ísť v nedeľu do kostola, na Vianoce na svedenie a dosť. Naše kresťanstvo nie je už potom nijakou osobnou odpoveďou na živý hlas svedomia a na Božie volanie. Svojím denným správaním už neodpovedáme na nijakú potrebu duchovného života, ani nič vážne už neočakávame. Ešte vždy možno vieme vypočítať šesť hlavných pravd, ale nikdy sa nimi vážne nezaobráame a nevenujeme im ozajstnú pozornosť. Naša viera sa postupne stáva čímsi, čo nám v skutočnosti nijako zvlášť neleží na srdci. Ak sa celkom nezrúti, možno len preto, lebo ju v priaznivých podmienkach rodiny a sociálneho prostredia a na základe osvojených zvykov dosť ľahko znášame a že nás nič nestojí. Alebo sa naše kresťanstvo stane skôr len akýmsi spoločenským presvedčením.

Nejaký čas sa to dá vydržať. Beda však takejto viere, ak sa stretne s ťažkosťami a ak má obstáť v skúškach, ktoré tnú do živého. Povrchný veriaci v takej situácii naraz nevie, prečo má veriť a prečo sa obetovať. Ježiš, ukrižovaný a vzkriesený Pán, nie je pre neho dosť živý. Možno hádam povedať, že takíto veriaci nikdy opravdivo nevedeli, kto je Kristus a čím je pre ich život. Povrchná náboženská prax ich odsúdila na to, že ho možno už ani nikdy neobjavia.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku